

sagt, at han mere forelagde dem i Lands-thinget for at prøve, om han endnu havde det gamle Flertal med sig, end for at føre dem igennem, og han har da ogsaa faaet bestyret, at han i hvert Fald i Hovedpunkterne havde det gamle Flertal med sig. Dette kan naturligvis interessere den høitærede Minister og de Kredse, til hvilke han støtter sig, men nogen egentlig stor Interesse for Befolkningen i Almindelighed har det ikke at faae at vide, hvorvidt det gamle Flertal bestaar af nogle flere eller nogle færre Medlemmer. Den høitærede Finantsminister har jo forelsket sig i et Begreb eller et Ord, som han stadig anvender i Henseende til Skatte-lovgivningen, nemlig det Begreb, man kalder Kompensationspolitikken, og vi, der have haft Leilighed til at kende den høitærede Finantsminister i en Række af Aar i det offentlige Liv, vide, hvad det vil sige, naar den høitærede Finantsminister forelsker sig i et Begreb eller et Ord; det betyder da, at det kommer man ikke bort fra. Foregaaende Talere have bemærket, at der er en underlig Stagnation over det Hele. Dette kan man ogsaa se af det Budget, her ligger for, thi ogsaa det viser Stagnation. Det viser ikke nogen Fremgang hverken med Hensyn til Lovgivning eller politisk Udvikling i det Hele. Men hvorledes kan det ogsaa være Andet? Det maa jo dog snart være Alle vel bekendt, at den høitærede Finantsminister er i høieste Grad doktrinær, og trods det, at man skulde tro, at han i hele sit Liv og Virksomhed kom i Berøring med det praktiske Liv, dets Modstand og dets Forhindringer, er det dog mærkwerdigt med den Doktrinærisme, der hviler over den høitærede Finantsministers Politik; og han har vist, at han har kunnet faae den doktrinære Politik til at udbrede sig over alle Ministerierne. Saaledes seer det i hvert Fald ud. Naar man f. Ex. læste nogle ledende Artikler i „Berlingske Tidende“ for sidste Sommer, kunde man næsten, jeg vil ikke sige faae Hovedpine, men man formelig svimlede af den Doktrin, som der blev udviklet i det Alendelige, nemlig Doktrinen om, at det er Kongemagten, der hertilands skal angive Styrelsens Retning, og at det Eneeste, der er Ministeriets Opgave, er at faae denne Doktrin slaaet fast. Men den høitærede Finantsminister og Ministeriet i det Hele har dog vistnok overset, at naar en saadan Doktrin stilles op som blot og bar Doktrin, saa virker den i Reglen gjerne det Modsatte af det, den skulde. Vilde man have naaet sin Hensigt, tror jeg ikke, at man skulde være gaaet frem paa den Maade. Jeg fra mit Standpunkt kan ikke have Noget imod, at Doktrinen er

stillet aldeles tydeligt og klart frem, og jeg vil sige, at er der nogen Feil, Vensfre i tidligere Dage har begaaet, er det maaske den, at det for meget har sat enkelte Doktriner frem; men nu synes Ministeriet selv at ville tage Vensfres aflagte Klæder paa i det Stykke, det synes at ville fremsætte Doktriner, holde paa Doktriner og kæmpe for Doktriner — det gaa saa med Sagerne og Lovgivningen, som det kan og vil. Doktrinen er den, at Kongemagten skal angive Styrelsens Retning, i hvilken man skal leve og dø; ja det er rigtignok min Mening, at denne Doktrin vil ufeilbarlig tidligere eller senere føre Døden med sig. Den ærede Folkethingsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Jagd) sagde engang i Foraaret under en af Debatterne — han er jo meget aaben, som vi Alle vide —, da der var Tale om Folkethingets Stilling, at Folkethinget skulde slet ikke bryde sig om, hvorledes der overhovedet styredes og regjeredes; det skulde Kongen alene om; det havde Folkethinget ikke at befatte sig med. Hele Thinget brast den Gang i Latter, i hvert Fald en stor Del af det. Man fandt denne Sætning saa absurd; men nu har man her seet den samme Sætning fremsat, kjønnere og klarere, det skal jeg indrømme. Den samme Doktrin, som vi her have hørt temmelig uforbeholdent, jeg vil sige temmelig grovt fra det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds, have vi nu seet udviklet i sirlige Former, i logiske Sætninger i „Berlingske Tidende“. Det er altsaa ikke underligt, at det maa stagnere, naar man kommer ind i saadanne doktrinære Tilstande, naar man, vil jeg hellere sige, har en saadan doktrinær Styrelse. — Der har været megen Tale om, at man skulde komme Landbruget og Omsætningen i det Hele til Hjælp. I hvert Fald er vistnok en stor Part af dem, der befatte sig med Handel og Omsætning, enig om, at der er Meget at gjøre i saa Henseende, ikke alene med Hensyn til den økonomiske Beskatning, men ogsaa med Hensyn til vor Stempelbeskatning, Afgifter ved Eiendomsoverdragelser o. m.; thi det kan dog ikke negtes, at hverken fra Forbrug eller Omsætning kan der hentes et ubetinget Bevis paa Bedkommendes Statteevne. Man kunde nu maaske sige: Ja, men den høitærede Finantsminister har jo et stort Forbillede i den tydske Rigskantsler, der som bekendt holder paa de indirekte Skatter og det endog saa stærkt. Men saa vil jeg dertil sige, at jeg vel ikke vilde ønske, at han fulgte dette Forbillede, men i hvert Fald forekommer det mig, at han saa kunde gaa noget videre i Ligningen, thi det er bekendt, at den tydske Rigskantsler bliver ikke staaende ved det Be-